

## Arrest

nr. 121 633 van 27 maart 2014  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN *loco* advocaat J. DE LIEN en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.)

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 maart 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 24 augustus 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 april 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op onbepaalde datum ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit :Nederland, [...].*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving op 1.03.2011 en legde ter staving van die aanvraag een arbeidscontract uit Nederland, drie loonfiches en een bewijs van ziekteverzekering voor. Betrokkene bewam daarop de E-kaart op 24.08.2011.*

*Uit nader onderzoek van de toen voorgelegde documenten is gebleken dat de toen voorgelegde stukken niet met de werkelijkheid overeenstemden. Volgens informatie van de Nederlandse autoriteiten was betrokkene helemaal niet tewerkgesteld vanaf 1.10.2010 bij Automaterialen Rifi, overeenkomstig het voorgelegde contract en de loonfiches. Betrokkene was reeds sinds 2009 niet meer aan de slag geweest in Nederland, maar ontving daarentegen een uitkering van de UWV (Nederlandse uitbetalingsinstantie van uitkeringen allerhande zoals werkloosheidsuitkering of arbeidsongeschiktheidsuitkering). Betrokkene bewam door het voorleggen van het Nederlandse arbeidscontract en loonstroken dus op frauduleuze wijze het verblijfsrecht. De voorgelegde documenten waren wel degelijk van doorslaggevende aard om het verblijfsrecht van mijnheer als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te erkennen, gezien overeenkomstig art. 50, §2, 4° net het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dient geleverd te worden (alsook het bewijs over een geldige ziekteverzekering te beschikken) om het verblijfsrecht te kunnen verwerven. Het is dan ook toepasselijk om overeenkomstig art. 42septies van de wet van 15.12.1980 heden het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen.*

*Het feit dat betrokkene heden invaliditeitsuitkering in België ontvangt doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene bewam op frauduleuze wijze het verblijfsrecht in België. Indien men invaliditeitsuitkering aanvraagt in België is één van de criteria om dit te kunnen bekomen dat men, op het moment van de aanvraag, als vreemdeling, een geldig verblijf heeft in België. Gezien het verblijfsrecht op frauduleuze basis werd bekomen, werd ook de invaliditeitsuitkering onrechtmatig bekomen. Betrokkene kan er dan ook geen rechten aan ontlennen”.*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

In de synthesememorie vat verzoeker het middel als volgt samen:

*“Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:*

*"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen'.*

*Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.*

*Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.*

*Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.*

*Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.*

*Artikel 54 stelt dat indien de minister een einde maakt aan het verblijf in toepassing van artikel 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42 quater of 42 septies, hij "zo nodig" een bevel geeft. Dit impliceert dat het niet automatisch gebeurt en dat er een motivering dient gegeven te worden waarom een bevel "zo nodig" dient gegeven te worden.*

*Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.*

*Verzoeker verwijst naar de parallelle rechtspraak ondermeer inzake de bijlage 20.*

*Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.*

*De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.*

**REPLIEK:**

*De beschouwingen van gedaagde al zouden er twee verschillende beslissingen genomen zijn welke dan apart zouden kunnen worden vernietigd is nutteloos.*

*Gedaagde mist ook uit het oog dat de wetgever specifiek deze situatie (namelijk een weigeringsbeslissing gevolgde door bevel) heeft ondervangen in art. 8 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.*

*Dat gedaagde niet kan ontkennen dat er een beslissing weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, het is immers de titel van de bijlage 20."*

3.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de vaststelling dat er grond is tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tevens op een andere grond tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd of toegelaten.

Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling als burger van de Unie geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk meer kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden stelt enkel vast dat verzoeker op

frauduleuze wijze de E-kaart heeft bekomen. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 21*" dat "*zo nodig*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.2.2. Verzoeker voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat verweerder het recht op verblijf

van verzoeker als beschikker over voldoende bestaansmiddelen beëindigde niet toe automatisch te besluiten dat verzoeker niet legaal in het Rijk verblijft.

In zijn nota met opmerkingen ontkent verweerder niet dat een formele motivering inzake het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. Hij werpt daarentegen op dat een dergelijke formele motivering niet vereist is daar zijn beslissing tot afgifte van een bevel berust op de loutere vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling en hij stelt dat hij over geen beoordelingsmarge beschikt. Zijn betoog, als zou de formele motiveringsplicht niet van toepassing zijn met betrekking tot beslissingen die gebaseerd zijn op een "*loutere vaststelling*", vindt evenwel geen steun in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en verweerder laat ook na enige wetsbepaling waarin zijn standpunt wel steun zou vinden aan te brengen.

Aangezien niet is aangegeven op basis van welke de rechtsgrond het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven kan ook niet worden vastgesteld of de bewering van verweerder dat hij deze beslissing nam ingevolge een gebonden bevoegdheid correct is. Zijn uiteenzetting dat hij in bepaalde gevallen verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook niet dienstig. Het feit dat een bestuur een beslissing neemt ingevolge een gebonden bevoegdheid stelt dit bestuur trouwens geenszins vrij van de wettelijke verplichting om de juridische en de feitelijke grondslag van deze beslissing te vermelden. De Raad benadrukt dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, arrest nr. 200.807).

Het gegeven dat verweerder er niet toe is gehouden de motieven van de motieven te vermelden, doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite.

In de mate dat verweerder in zijn nota met opmerkingen daarnaast verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 193.380 van 18 mei 2009 moet worden geduïd dat het gegeven dat de Raad van State oordeelde dat een bevel dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet moet worden gemotiveerd op een wijze die toelaat na te gaan of het bestuur een belangenafweging in het raam van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 doorvoerde niet impliceert dat de motieven in rechte en in feite waarop dit bevel is gebaseerd niet dienen te worden vermeld.

Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

#### 4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden betreft.

### **Artikel 2.**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

### **Artikel 3.**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS